

Részletek a Bökversnaplóból (1985-1995)

„Azt lesem,
mint foszlik szét rejtelmesen
kamasz-álmom: a Marxi Éden.”

Az 1980-as évek közepére a költő lehangolódott. Úgy érezte, hogy hite a szocializmusban defektet kapott. Hiába ostromozta „a mucsai kapitalizmust”, mutatta föl a közösségi élet összetartó, előrevívó jellemvonásait – elkeseredett az elképzelt jövőképen. 1985-ben – ötven évesen – keserűen be kellett látnia, hogy a gyermekkorában elképzelt (marxi) jövőkép elveszett, ő maga ellenzékivé vált (akarata ellenére), mindenki által mindenhol elutasított, magányra ítéltetett. A rendszerváltozás mintha őt igazolta volna. A társadalmi visszasságok sokaságát ún. bökversekben énekelte meg. Ezek stílusa igen maró, kritikus, groteszken ironikus, helyenként odamondogató. A „Marxi Éden” múltba hulló képét egyre távolabbról szemlélte. Fájdalmas felismerése egy hitvallás elmúlásának.

Mottó:

*Széllal szemben pisáltam életemben.
Röhögött, aki szélnek háttal él.
Mi volt a haszna?*

*Jót gyürkőztünk ketten:
Én bírom – s néha elfárad a szél...*

1985

Július 6.

Itt állok ötven évesen
gyerekem kinőtt cipőjében,
síríg becsapva.

Azt lesem,
mint foszlik szét rejtelmesen
kamasz-álmom: a *Marxi Éden*.

Július 28.

A párttitkár kilép a pártból.
A rendőr beáll betörőnek.
Panamáznak bírák, ügyészek.

1986

Január 1.

Átverték, tisztelettel:
vénisten, eszme, ember!
Fejemre ólomseggel
csücsül az ős közöny,
míg jobbra-balra sújtva
(ha észre nem – de súlyra)
SZABÓDEZSŐSÖDÖM!

(Aki – köztudott talán –
éhenhalt 45 telén.)

Február 13.

Akár divatos énekes-zenés-
koldusaid, úgy illegsz Európa
kétes hírű aluljáróiban,
könnyű pénzekre vadászó hazám!
Kaján képű, dörzsölt kapitalisták
állnak körül brávózva, bólogatva.
Úgy teszel, mintha ismernéd a kottát,
ők úgy tesznek, hogy mennyei zene
ez a fertelmes cincogás, nyiszorgás.
Aztán futó taps, s elmenőben még
– összekacsintva – aprópénzt hajítanak
elbizakodott nagybögőtökodba . . .
Fals az egész? Gyűlnek a garasok!

Április 30.

„PEPSZI ÉRZÉS” – és vak-vezet-
világtalant-érzés: de ezt
elfedi csendben a csalétek:
Gazdagodj!

Magánvagyonodhoz
szegényednek már a *cselédek!*

Július 28.

Kisnaccsám! Kegyed
látnoki egyed.
Lám, kitalálta:
e rendszert csepülni

– azt képzelem – csak nekem van jogom.
Ha más teszi ezt:
felháborodom!

1991

Április 11.

Te elhiszed e fiskális jövőt?!
Minap még a TILTÁS-TÚRÉS
határán habogtam;
hála a sok új baromnak:
ma sem állok jobban!
Sőt...

Május 5.

Doktor Úr! Ez a demokrácia?
Új „káderesek” spiccétól lila
farunk kilóg a nadrágból maholnap.
„A jövő szép lesz?”
Szép, a „doktoroknak”,
hisz míg a „bolsik” *csipegetve* loptak,
(öröknek hitték a balhét!) – begőzölt,
új úri bandák harsogva rabolnak!

1992

Május 11.

Igen. Jól látod: „BIZTONSÁGI ŐR”.
(S kifutó, portás, szolga – ami köll
e buliban.)
Hé! Elállt a szavad?
Csak *jelenlétem* adtam el, barátom.
Elvem, humorom, *szellemem*: SZABAD!

1993

Január 20.

Jajanyám! Ennyi olcsó, logikátlan,
idióta akciófilmet! Lassan
kolhoz-drámák „katarziséra” vágyunk:
miként győzi le krumplikapálásban
a 120 kilós tündéri Natalja
a tisztaszestől elhülyült Ivánt.

Február 24.

Én megértem bölcs kormányunk begörcsölt
izgágaságát. Rettentő zsenánt,
hogy MOST, amikor szétrúgtuk a múltat
(szemétre vágva azt is, ami jó) s bős
vakogással pitizünk a legújabb
külgazdi nyegle füttyszavára, mert
vár ránk a Ház, az Európa Ház – hol
az úri szalon ölében Profit
nagyságos úr és Profit nacsasasszony
áldott kezét nyalhatjuk majd napestig...
MOST NEM TÁRUL a kibaszott kapu!

A cselédlépcső alján álldogálunk.
Ha nem is kedvenc ebként, hanem kóbor
alkalmi kontárként lessük a grádics
magasát: mikor szól a szobalány, hogy
eljött végre a mi időnk...

A konyha

nikkelezett sarkában üldögélve
bérünk mellé jár pár pohárka snapsz is,
ha kikotortuk keresztény kezünkkel
az úri szennyből eldugult klotyót.

Szeptember 9.

(*Kiáltás*)

Kiárusított jövőnkért, davaj-
gitár terelte s „málenkij robotban”
kifosott lelkű apámért, rohadt
„ZSÁKUTCÁTOKBAN” elkürt-elszelelt
ifjúságomért, hitemért,

– URAK! –

az orvul leszúrt állampárti-dög
kótyavetyére tálalt teteméből

nekem is jár egy penészes karaj!

1994

Április 27.

Ott, a moszkvai „Fehér Ház” alatt
(mielőtt még az Ödémás Piás
feketére nem ágyúztatta) – szóval
OTT, mikor a placcon, tisztaszestől
ködösült szemű sztari veteránok
karéjában egy vastagon kikent,
színesre *vakolt* ugrabugra mámi
a fulladozó kézi-mikrofonba
harsány bolsevik harci dalt rikácsolt
s rakoncátlan protézisét feszes
hüvelykujjal böködte helyre –

szóval:

OTT, a moszkvai „Fehér Ház” alatt
tört össze bennem végleg az egész...

Augusztus 24.

Csápjaival oly esetlenke volt,
ahogy a *kormány* felé araszolt.
Ám, hogy elérte, megkondult a táj:
„Én vagyok itt a legbölcsebb bogár,
a legnagyobb! Nézd, hogy vezetek!”
S visítottak a kopott kerekek.
„Félre az útból! Félre, sok ripők!
Kuss, mazsolák!”

– így, a bogári gög.

S hogy lecsapott a viszolygó tenyér:
emléke már csak e bökversben él.

December 22.

Agyó, meghitt bibliofil boltok.
Tegnap óta vágyálmaim boldog
tárgyai: kerek pléhdozoz-hegyek.
Már nem könyveket: KONZERVEKET gyűjtök.
Fél év múlva nyugdíjba megyek.

1995

Február 20.

Új falfirka!

Nem hinném, hogy van más
hasonlóan tömör, igaz summa:
„Magyar adó = legalizált rablás!”

Április 5.

(Om mani padme hum)

Tán nem véletlen, hogy *egyszerre*
– évre, hónapra, napra, (percre?) –
lettünk, én, s a Dalai Láma.
Suttyóként a kálvini Isten
szédített... aztán Marxnak hittem –
s minden hitem vala hiába.
– *Testvérem* a Dalai Láma.
Még meglehet: e zűrzavarban
megtérek az Ő ékességes,
óvó, személyes istenéhez,
s DORDZSE DRAKDENT hívom, ha baj van!

Április 21.

Szívet derítő új falfirka. (Hallasz
nemzetem? Figyelsz, enervált haza?)
„Minden ember színes bőrű, különben
nem látszana!”

Április 28.

(Búcsú a Bécsi úttól)

Kedélybeteg *frigyünk* kimúlt.
Búcsúzzunk szépen Bécsi út!
Szidnom nem illik... nem lehet!
Kevéske nyugdíjam neked
– csakis neked! – köszönhetem.
Ezért ha mérges, szemtelen
(bénaságaid felfedő)
bökverseimet elteszem,
(laskára vágom, megeszem,
elásom, el, elvermelem,
– bár NÉGYSZÁZ SOR, harminc „strufa” –)
gondolom: elnézed nekem...

– Még elbögöm magam... (mi van?):
a nyugdíjtól, jó Bécsi út,
még piszkálhatnálak vígan;
„strufáim" mégis eldugom,
ne olvashassa senki sem!
– Írhatnám még kegyes okok
százát: hogy *szúm érted dobog*,
téged dicsérni szent dolog –
de mindezt nem teszem, hiszen
dühös vagyok. NAGYON DÜHÖS!
Hisz tettem mi más, mint „dzsuvás”
jellem-defekt, MEGALKUVÁS;
életem első nagy bűdös
botlása ez lesz, nem vitás,
az ELDUGOTT VERS: árulás,
magasan szálló önbecsem
részéről olcsó landolás...
Nagy bűnömért, jaj, megbocsáss
DORDZSE DRAKDEN – ha létezel!
Botlásom oka, tudatom,
FŐNÖKI BÚCSÚ-JUTALOM:
bruttó száznegyvenkétezer...

Om mani padme hum.

Május 2.

(Borima)
BORBÁLA,
BORBÁLA,
NYUGALMAM
OLTÁRA:
ÖRÖK CSÚCS-
FORMÁBA’
TALÁLJA
A HÁLA!
ÍGY KÖSZÖNTI KEGYED:
MINDÉTIG
SZOLGÁJA.

Június 17.

Tegnap Gyagya Brezsnyev előtt
haptákolt a magyar állam.
Máma Jenki Banki Senkik
talpát nyalja zavarában.
(Vagy tán nincsen is
zavarban:

vén hajlam ez
a magyarban.)

Június 30.

(Felmondási idő)

Gatyakorcom pattanásig
telve. Nadrágszijam vásik.
– Nyugdíjam még meg se kaptam,
hízom, mint egy hizlalt kappan.
Ezt se hittem volna – szent ég! –:
hiányzik a rendszeresség,
a bús robot! Avagy – bim-bam! –
jelzés tudatalattimban:
„Dagadj, öreg: néhány év és
elszívódik a hāj-bélés
bőröd alól, lesz az aszalt
nyugdíjas, kiből még a szart
is kisajnálja mogorván
ez a jenki-szolga kormány.”
– Legyen mit felélni: bőszen
gyarapodjak hát erőben,
ZSÍRBAN! Jelszó:
„Az lesz a jó,
ha minél több van belőlem!”

Július 24. hétfő

(Nyugdíjas abszurd)

Tegnap a híres klinikán,
két nappal a műtét után,
csapzott ágyamhoz – ó, egek! –:
ősz professzor settenkedett;
és gyűrött pizsamám zsebébe
egy *vaskos borítékot* téve
köszönte, hogy megműthetett!

Zárszó és apróhirdetés

Keresem azt a szolid, kedves,
hozzám illő, rongyrázás-mentes
HAZÁT, ki végre hinne bennem.
Nem baj, ha picit rút a képe:
tartása legyen, „*jövőképe*”,
s hűsége, hogy engem szeressen!

Jelige:

Dafke nem dohányzom,
s – bár néha megáll az eszem –:
nem iszom jó 21 éve!
Most, a nyugdíj *révébe* érve:
rövidesen nem is eszem.

(1995. augusztus 1.)

Ráadás, avagy néhány „születésnapi vers”

(Az 1985-ös vers kivételével kéziratból)

1985

Itt állok ötven évesen
gyerekem kinőtt cipőjében,
síríg becsapva.
Azt lesem,
mint foszlik szét rejtelmesen
kamasz-álmom: a *Marxi Éden*.

2005

Itt fekszem 60 évesen,
ejtőzőm szoba-hívesen
gyerekem kinőtt gatyájában.
Elábrándozva azt lesem,
hogy FING lesz-é, mit csendesen
eleresztek...
Nem. Bekakáltam!

2009

Ím itt vagyok... gyanakvón...
Csendesen
74 éves múltam rendezem,
s megyek... Hova is?... Ja... A patikába:
örvendve, hogy luk van a seggemen
és nem csípőből szarok a világra!

2011

76 év! Hetes. Hatos.
Öreg bukszám ma is lapos.
„JÚLI-HAT A SZÜLINAPOM”.
Vénebb vagyok, mint a faszom!

2012

77: – Lét? Nem lét?
Nyomomban van a két „kaszás”!
Agyó világ? Agyó baszás? (Csak a rím kedvéért...)

2013

Örvendezz. rozoga ordas:
HETES után itt a NYOLCAS!
78 vagy, öreg kecske,
bár nem vén, csak „öregecske”.
Ráhúzhatnál még 10 évet
(a csendes kibaszás végett!).
Büszkén totyogsz erre-arra,
és röhögve, hiszen marha
haverjaid negyven éve
már temettek, heherészve:
„Száz cirkalmas nekrológgal
búcsúztatunk, s ezer sóhaj
ringat, míg elhagy a lélek...”

Ők halottak... Én meg élek!